



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobců: **a) S. B.**, zastoupený JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem se sídlem Štefánikova 75/48, Praha 5, **b) M. B.**, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupené JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou Zvolánkovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. ZKI PR-O-46/257/2017-6, o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2018, č. j. 11 A 133/2017 - 115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce a) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému a žalobkyni b) **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobců proti rozhodnutí žalovaného z 5. 5. 2017, č. j. ZKI PR-O-46/257/2017-6, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu pro kat. území X z 29. 11. 2016, č. j. OR-707/2014-101-241 (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Zároveň bylo rozhodnuto o tom, že některé pozemky v katastrálním území X

budou evidovány s určitou výměrou a u některých pozemků bylo rozhodnuto o jejich evidenci v souladu s geometrickým a polohovým určením dle neměřického záznamu č. X. Evidován nadále nebude pozemek parc. č. X. Správní orgán prvního stupně při určení vymezení pozemků parc. č. X a X vyšel ze souřadnic lomových bodů zjištěných při technickohospodářském mapování v roce 1967 (dále též jen „THM“). Při obnově katastrálního operátu musel správní orgán prvního stupně vyjít z výsledků THM, jež pro něj byly závazné, přičemž dospěl k závěru, že pozemek parc. č. X byl součástí pozemku parc. č. X. K poloze pozemku dříve parc. č. X sdělil, že z polohového určení ověřeného kontrolním soutiskem bylo zřejmé, že dříve byl součástí pozemku nyní parc. č. X, nikoli X (a tedy X). Nové určení hranic při THM pak ovlivnilo výměru pozemků, která jinak není závazná pro právní jednání, závazné je pouze geometrické určení nemovitosti. Při doplnění pozemků do souboru geodetických informací též není třeba souhlasu vlastníků, ti se pouze uvědomí o možnosti podat námitky. Žalovaný se se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil, když uvedl, že katastrální úřad nemůže rozhodovat o vlastnickém právu, to může pouze soud v civilním řízení; rozhodnutí katastrálního úřadu mají pouze evidenční charakter. Pozemky parc. č. X, X s X v době obnovy operátu neexistovaly, neboť byly již dříve do katastrální mapy doplněny pod jiným označením. Cílem obnovy operátu přepracováním není zpřesnění analogové mapy, ale její převod do digitální formy. Výsledná katastrální mapa se porovnává nikoli se stavem v terénu, ale s geometrickým a polohovým určením platným před obnovou operátu, daným při THM. Soulad obnoveného operátu s předchozím stavem je zajištěn převzetím lomových bodů zaměřených při THM a souřadnic bodů zjištěných záznamy podrobného měření změn č. X, X a X.

II. Rozsudek krajského soudu

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé jeho stanovisko k námitkám žalobce, když současně nepovažoval za nutné sám všechny námitky i způsob jejich vypořádání opakovat. Žalovaný mohl při obnově katastrálního operátu vycházet jen z údajů evidovaných v analogové mapě z roku 1967, údaje z přechodných evidencí nemohly být předmětem digitalizace, neboť nebyly součástí této mapy. Pozemky parc. č. X a X byly sloučeny do pozemku parc. č. X a následně obnoveny do pozemků parc. č. X a X. Pozemky parc. č. X, X a X v době obnovy operátu již neexistovaly, neboť byly do tehdejší mapy doplněny před obnovou operátu v roce 2014 jako pozemky parc. č. X, X a X. K odlišné poloze a tvaru shora uvedených pozemků dle pozemkového katastru i jinak určenému souboru lomových bodů nemohlo být žalovaným přihlédnuto. V první řadě proto, že v době obnovy operátu pozemky již neexistovaly a do mapy byly doplněny na podkladu záznamů podrobného měření změn X, X a X, které samotné zpochybňovány nebyly, dále též proto, že ke starším podkladům než k výsledkům THM nemůže žalovaný při digitalizaci přihlížet. Odlišná interpretace podkladů ve spisu správními orgány oproti názoru žalobce nezaložila zneužití správního uvážení, když úvahy žalovaného byly logické a ucelené a vycházely ze spisu. Na uvedených závěrech nemůže změnit nic ani fakticky nově zaměřené hranice pozemků při technickohospodářském mapování.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[3] V kasační stížnosti proti shora specifikovanému rozsudku žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že rozsudek je nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“]. Je tomu tak proto, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného přezkoumat v rozsahu žalobních námitek, avšak v odůvodnění se ztotožnil se závěry správních orgánů jako celku, musel tedy přezkoumat veškerý obsah předložené dokumentace a překročit tak žalobní argumentaci. Nedostatečným bylo sdělení krajského soudu, že není třeba konstatovat veškeré odvolací námitky a jejich vypořádání

pokračování

z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť ani samotný žalovaný se nevyjádřil ke všem námitkám, pročež absentuje i úvaha soudu k nim. Soud se též nevyjádřil k právním otázkám specifikovaným níže pod bodem [4] ani ke genezi pozemků parc. č. X a X, jež byly shodným způsobem evidovány ve zjednodušené evidenci až do roku 2014. Rovněž je chybné číslo jedací rozhodnutí žalovaného v rozsudku.

[4] Dále stěžovatel konstatoval, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Spočívá podle stěžovatele v tom, že správním orgánům bylo umožněno, aby bez souhlasu vlastníků změnilly hranice pozemků a tyto pozemky zvětšily či zmenšily ve prospěch či na úkor pozemku sousedícího. K tomu došlo u pozemku parc. č. X a jeho včlenění do pozemku parc. X a u pozemku dle parc. č. X do pozemku parc. č. X. U pozemku parc. č. X pak bylo pominuto, že byl sloučen do pozemku parc. č. X, pročež nemohl být obnoven z pozemku parc. č. X. Soud řešení této otázky pominul.

[5] Pozemky nově evidované po obnově katastrálního operátu pak ne zcela souhlasí umístěním, tvarem, výměrou či hranicemi s pozemky dle dřívějšího pozemkového katastru, když správní orgány změnilly počet lomových bodů i jejich umístění oproti stavu dle pozemkového katastru. Krajský soud posouzení přípustnosti takového postupu žalovaného opomněl a stěžovateli v důsledku naznačeného postupu žalovaného i krajského soudu hrozí spory o vlastnické právo s dalšími spoluvlastníky sporných pozemků, byť nepřesnosti sám nezpůsobil.

[6] Stěžovatel též shledal, že napadený rozsudek vyšel ze skutkové podstaty, jež je v rozporu s podklady ve spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť není obhajitelné tvrzení soudu o nemožnosti žalovaného vyjít při digitalizaci z jiných údajů než těch evidovaných v analogové mapě z roku 1967, nikoli též i z těch obsažených v evidenci před THM. Uvedený postup je rozporný s vyhláškou č. 357/2013 Sb. i obecnou praxí. Užití starší dokumentace je běžným postupem a sám žalovaný tak učinil u pozemků parc. č. X a X. Mohl tak učinit i u pozemků parc. č. X a X evidovaných od třicátých let do roku 2014. U posledně jmenovaného pozemku pak z podkladů plyne, že měl být obnoven z pozemku parc. č. X, nikoli z parc. č. X.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že katastr nemovitostí má evidenční charakter, obnova katastrálního operátu má technickou povahu a do vlastnických vztahů nezasahuje. Pozemky dříve evidované pod parc. č. X a X nebyly zobrazeny v analogové mapě evidence nemovitostí, neboť byly sloučeny do většího celku – pozemku parc. č. X. Při obnově operátu byly uvedené pozemky doplněny do katastrální mapy jako parc. č. X a X. Další pozemky ve spoluvlastnictví stěžovatele byly do katastrální mapy doplněny před obnovou operátu jako parc. č. X, X a X. Současné geometrické a polohové určení pozemků odpovídá zaměření lomových bodů při THM před obnovou operátu při zohlednění drobných změn podle neměřického záznamu č. X a záznamů podrobného měření a nelze je upravit do podoby, v níž byly evidovány v pozemkovém katastru. Před provedením THM měli tehdejší vlastníci či uživatelé možnost vznést svoje námitky, nyní tak již činit nelze.

[8] Žalobkyně b) se ztotožnila s kasační stížností. Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s rozhodnutím žalovaného.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [IV./A; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], následně se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky [IV./B; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nakonec námitkami týkajícími se vadami v procesu dokazování [IV./C; § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

IV./A

[12] Stěžovatel v první řadě namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se ztotožnil se závěry žalovaného, jenž ale pro změnu souhlasil s postupem správního orgánu prvního stupně, tedy fakticky krajský soud posuzoval celý spis, nikoli pouze v rozsahu žalobních námitek. Námitka není důvodná.

[13] Těžiště námitky stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti tkví v tom, že krajský soud neučinil svoje vlastní originální závěry stran skutkového stavu, ale poukázal na zjištění a závěry správních orgánů obou stupňů, de facto měl překročit rozsah žalobních námitek. Z odůvodnění rozsudku soudu musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, přičemž musí zároveň obsahovat vypořádání se s argumenty žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Stran absence podrobně popsané myšlenky v rozsudku soudu, pokud již takovou myšlenku obsahovalo rozhodnutí žalovaného, případně již správního orgánu prvního stupně, jejichž rozhodnutí je třeba brát jako jeden celek (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47), je třeba zmínit, že není nezbytně nutné, aby odvolací orgán dopodrobna vypořádal všechny námitky, které se objevily v rámci řízení v prvním stupni, za situace, kdy je z rozhodnutí patrné jeho ztotožnění se s takovými závěry. Takový závěr platí i pro rozsudek soudu a jeho vztah k rozhodnutí žalovaného (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Pokud tedy sice krajský soud v rozsudku nepolemizuje samostatně s žalobní argumentací žalobce, avšak na vypořádání shodné argumentace použité již v přechozích fázích správního řízení před správními orgány obou stupňů poukáže a ztotožní se s ní, nelze takový rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Vadou by nicméně bylo, kdyby rozhodnutí správního orgánu o odvolání bylo nepřezkoumatelné, čímž by i soud zatížil svoje rozhodnutí vadou, jež by nepochybně měla vliv na zákonnost jeho rozsudku. O takový případ se však v projednávané věci nejedná.

[14] Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že se zabýval všemi v odvolání vznesenými námitkami a vypořádal je sice v určitých celcích, přesto však srozumitelně. V takové situaci nemůže být rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, pokud se s vypořádáním námitek zčásti shodných s námitkami žalobními ztotožnil. O vadu řízení v podobě nepřezkoumatelnosti nejde ani tehdy, kdy explicitně neuvedl, že se ztotožňuje s vypořádáním pouze těch námitek, jež byly předmětem odvolání, čímž by dal najevo, že se nezabýval jinými, nepoužitými v žalobě.

pokračování

Logickou úvahou lze dospět k závěru, že se ztotožnil se závěry, jež byly zpochybněny podanou žalobou.

[15] Nepřezkoumatelnost rozsudku není dána ani tím, že podrobněji nebylo sděleno, jakými námitkami se měl žalovaný zabývat a jakým způsobem je měl vyřešit, neboť není pravdivé tvrzení stěžovatele o tom, že žalovaný sám všechny námitky nevypořádal. Pravdou je opak, neboť byly vypořádány všechny, v takovém případě lze odkázat na odůvodnění soudu totožné s názorem žalovaného, a to formou popsanou shora pod bodem [13]. Není nezbytné, aby námitka stěžovatele byla žalovaným vypořádána reakcí na každý použitý výraz či terminologii, pokud je z vypořádání patrné, jak byla námitka vypořádána ve svém celku. Těmto kritériím rozhodnutí žalovaného dostalo, pročez nemohl být vadný ani na úvahy správních orgánů odkazující rozsudek krajského soudu. Krajský soud tak závěry v rozsudku, byť zprostředkovaně, uvedl. Nepřezkoumatelný pak napadený rozsudek není ani proto, že by obsahoval nesprávný odkaz na rozhodnutí žalovaného, neboť z textu je zcela patrné, jaké rozhodnutí bylo předmětem přezkumu, když již ne číslem jednacím, zcela jednoznačně pak určené obsahově. Jedná se o překlep řešitelný opravným usnesením, nikoli kasací Nejvyšším správním soudem, neboť nejde o vadu mající vliv na zákonnost rozsudku. Nedůvodný též byl poukaz na absenci podrobnějších úvah krajského soudu týkajících se geneze vývoje pozemků parc. č. X a X, jež měly být evidovány stejným způsobem až do doby obnovy katastrálního operátu. Je tomu tak s ohledem na vyřešení právní otázky správními orgány obou stupňů i krajským soudem, jak ji pojedná Nejvyšší správní soud v bodu [18] tohoto rozsudku, ale rovněž též proto, že krajský soud se genezí, byť poměrně stručně, zabýval v bodu 47 rozsudku.

IV./B

[16] Podstata jedné z námitek nesprávného posouzení právní otázky spočívá v tom, že správní orgány změnilly bez souhlasu vlastníků rozsah jimi vlastněných pozemků, což krajský soud aproboval tím, že se k problému nevyjádřil. Námitka není důvodná.

[17] Stěžovatel zaměňuje činnost katastrálního úřadu v procesu obnovy katastrálního operátu s autoritativním rozhodováním o podstatě a rozsahu vlastnického či jiného věcného práva. K objasnění rozdílu je vhodné odkázat na závěry usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 – 12 (publikováno pod č. 695/2005 Sb. NSS), podle něhož „*katastrální úřad není vůbec nadán pravomocí rozhodovat o existenci či o rozsahu vlastnického práva k nemovitostem*“. Shodně jako v tam projednávané věci ani ve věci nynějšího stěžovatele nerozhodoval žalovaný o vlastnickém právu, nýbrž pouze o tom, jak budou hranice jeho pozemků nadále vyznačeny v katastrální evidenci. Jediná změna, k níž mohlo dojít, je jiné evidenční vymezení hranic pozemků, jež stěžovateli náleží, nikoli hranice vlastnictví či z pohledu existence jiného věcného práva. Citované usnesení dále uvedlo, že „*obnova katastrálního operátu je souborem úkonů evidenčního a technického rázu a že nesměřuje ke změně právních vztahů*“. Přestože tak při úřední činnosti žalovaného mohlo dojít k jinému zakreslení pozemků stěžovatele do katastrální mapy oproti stavu dle pozemkového katastru, nijak se to nedotklo jeho vlastnických práv. Pokud se stěžovatel cítí být na svých věcných právech dotčen, může se jejich ochrany domáhat cestou občanskoprávní žaloby. K jejímu projednání je příslušný soud v civilním řízení, pro který není případně chybné zakreslení do katastrální mapy překážkou posouzení existence vlastnictví i k části pozemku, jež by měl podle stěžovatele být součástí jeho vlastnictví a který nebyl v rámci obnovy katastrálního operátu evidován tak, jak si představuje. Může i nadále docílit toho, aby jím vlastněné pozemky byly v katastru nemovitostí evidovány způsobem blízcím se jejich evidencí v pozemkovém katastru, což se samozřejmě neobejde bez geometrického plánu. To platí pro případ, že nyní je jeho pozemek evidován v nižší výměře, i pro případ, kdy má stěžovatel za to, že by měl být jeho pozemek menší, a je tak dotčeno spíše právo jiného

vlastníka. K tíži žalovaného ani krajského soudu nelze klást to, že je stěžovatel vystaven riziku občanskoprávních sporů s vlastníky sousedních pozemků, neboť tato varianta se nedá vyloučit nikdy a nebyla by vyloučena ani tím, že by obnova katastrálního operátu dopadla zcela podle jeho představ. Z pohledu právě uvedeného je pak zcela nerozhodné, z jakého pozemku byl pro účely zobrazení v katastrální mapě vyloučen pozemek parc. č. X neboť vlastnického práva je možné se domoci stejnou cestou, ať již byl při tvorbě THM zahrnut do pozemku parc. č. X nebo X. Zároveň nelze přehlédnout, že námitkou tvrzeného zásahu do vlastnického práva se žalovaný zabýval (str. 38 rozhodnutí žalovaného), resp. krajský soud prostřednictvím ztotožnění se s jeho závěry rovněž.

[18] Byla-li dále namítána vada právního posouzení spočívající v tom, že nynější zobrazení pozemků tvarem a polohou neodpovídá zcela zakreslení v pozemkovém katastru, je tato otázka zcela nerozhodná, neboť určující je vyřešení toho, z jakých podkladů může katastrální úřad při obnově katastrálního operátu vycházet. Tímto podkladem pro účely digitalizace mapy nemohl být stav dle pozemkového katastru, ale pouze stav po provedení technickohospodářského mapování, neboť jeho výsledkem byla katastrální mapa v analogové podobě, již je na místě v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním převést do digitální formy (§ 43 zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon, dále jen „katastrální zákon“). Je též nepodstatné, zda bylo THM platné od 1. 1. 1967 nebo od jiného data. Podstatné je, že byla vytvořena analogová mapa a ještě před realizováním THM došlo ke sloučení pozemků parc. č. X a X do pozemků parc. č. X (resp. X) a jejich zachycení v dané mapě. Nebylo tedy možné při obnově operátu vyjít ze stavu panujícího před nabytím platnosti THM a vytvořením analogové katastrální mapy. Je třeba uvést, že stěžovatel namítá pochybení především při realizaci THM (nezákonně prováděné komise č. 29 a 30 nebo tvrzené opomenutí vlastníků či uživatelů), taková pochybení však nelze napravit způsobem naznačovaným stěžovatelem, neboť ten se fakticky domáhá odstranění chyb v analogové mapě, jež je jinak jako další součásti tehdejšího katastrálního operátu již neplatná (§ 46 odst. 2 katastrálního zákona). Za situace, kdy se stane dosavadní katastrální operát neplatným, odpadá možnost jeho nedostatky namítat (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 4. 2016, č. j. 9 As 93/2015 – 34). Žalovaný srozumitelně osvětlil, proč dle jeho názoru po obnově katastrálního operátu souhlasí zobrazení v katastrální mapě se stavem dle THM při zohlednění neměřického záznamu 1635, přičemž krajský soud se s jeho závěry ztotožnil obecným poukazem na jeho rozhodnutí (bod 61), není tedy pravdou, že by soud posouzení této otázky opomněl, ale naopak ji posoudil zcela shodně, pouze k nesouhlasu stěžovatele.

[19] S tím souvisí i další námitka stěžovatele, že žalovaný nepoužil lomové body dle pozemkového katastru a změnil jejich počet i umístění. Opět se jedná o námitku nedůvodnou, neboť již v předchozích odstavcích bylo konstatováno, že žalovaný při obnově operátu vychází z výsledku předchozího THM, jímž je analogová mapa. V analogové mapě žádný z pozemků dle PK zobrazen nebyl, neboť všechny byly sloučeny do větších půdních celků, na čemž nic nemění jejich vedení ve zjednodušené evidenci. Soud se i touto námitkou zabýval, když se při jejím vypořádání ztotožnil s postupem žalovaného (mimo jiné bod 45 a násl. jeho rozsudku).

IV./C

[20] Nedůvodné jsou i námitky zpochybňující správnost zjištěné skutkové podstaty, která tak má být podle stěžovatele v rozporu s obsahem spisu.

[21] Především již shora bylo uvedeno, že správní orgány obou stupňů musely při obnově katastrálního operátu vyjít z analogové mapy jako výsledku technickohospodářského mapování v roce 1967, a nemohly vyjít z předchozího stavu dle pozemkového katastru. Podstata námitky

pokračování

opět spočívá především v tvrzených pochybeních, k nimž mělo dojít již při tvorbě THM v roce 1967, ovšem takové pochybení nelze napravovat po padesáti letech. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl pod bodem [17], jakékoli pochybení katastrálního úřadu při tvorbě katastrálního operátu či jeho obnově nebrání stěžovateli, aby tvrzené dotčení vlastnického práva uplatnil cestou civilní žaloby, v čemž mu potenciální chyby v evidenci nejen nebrání, ale jsou předpokladem existence naléhavého právního zájmu na podání určovací žaloby podle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, neboť by měl být na podkladě takové žaloby odstraněn nesoulad mezi stavem evidenčním a stavem právním. V takovém řízení budou použitelné všechny podklady, jež nemohl vzít v úvahu katastrální úřad pro účely obnovy operátu, tedy i stěžovatelem uplatňované zobrazení dle pozemkového katastru. S ohledem na zcela odlišný předmět řízení ve správním soudnictví a v civilním řízení a pouze evidenční charakter údajů v katastru nemovitostí pak je výsledek současného řízení nepodstatný pro řízení vedené osobou zúčastněnou na řízení 2) proti stěžovateli u Obvodního soudu Praha 8 pod sp. zn. 13 C 67/2013. Pro účely posouzení existence vlastnického práva není vůbec důležité, jak je pozemek graficky v katastrální mapě zobrazen, ale k jakému pozemku se váží nabývací tituly. V mezidobí v katastru nemovitostí provedené pouze evidenční změny nemohou mít vliv na trvání vlastnického práva vlastníka, byť by nyní bylo evidenčně vztaheno k pozemku pod jiným parcelním číslem, a to i v důsledku shora popsaných opakovaně probíhajících změn.

[22] Poukazoval-li stěžovatel na to, že i podle vyhlášky č. 357/2013 Sb. musel žalovaný vzít do úvahy i jiné podklady pro obnovu katastrálního operátu, opomněl, že jím citované ustanovení § 53 vyhlášky se vztahuje k obnově katastrálního operátu novým mapováním, nikoli k přepracování souboru geodetických informací, což byla forma použitá v projednávané věci. Především ale pomíjí hlavní cíl obnovy katastrálního operátu touto formou, jímž je převod analogové mapy do digitální formy, tedy změna média, na kterém je mapa zobrazena, nikoli zpřesnění takového zobrazení. V situaci, kdy mají být do digitální podoby mapy promítnuty pozemky dříve v pozemkovém katastru evidované, po roce 1965 však již jen ve zjednodušené evidenci, a nikoli v analogové mapě (v důsledku jejich sloučení do větších půdních celků), je třeba vyjít při doplnění takových pozemků logicky z jiných údajů a postupovat podle § 93 katastrálního zákona, protože v analogové mapě žádné zobrazeny nejsou. Tak tomu bylo i v projednávané věci u pozemků parc. č. X a X, u nichž byly podklady z pozemkového katastru využity, a to v podobě soutisku analogové katastrální mapy a mapy pozemkového katastru. Krajský soud pak nijak tento přístup správních orgánů obou stupňů nezpochybil (bod 47 napadeného rozsudku), a nevyločil tak ani užití dalších podkladů než pouze dokumenty pořízené po roce 1967. Nesoulad stěžovatele s argumentací krajského soudu i správních orgánů je dán odlišnou interpretací listinných podkladů ze spisu, když sice tvrzení stěžovatele o tom, do jakých pozemků byly uvedené pozemky dle PK sloučeny, plyne z komisí č. 29 a 30, na druhou stranu žalovaný a zprostředkovaně i krajský soud se postavily na racionálně odůvodněné stanovisko o faktickém začlenění jmenovaných pozemků do pozemku parc. č. X (podle soutisku mapy pozemkového katastru s mapou katastrální), když se zároveň vypořádaly i s rozpornými výsledky jmenovaných komisí z roku 1965. Takový závěr je pak obsahem spisu podpořen. Stěžovatel tak spíše vyjadřuje nesouhlas s promítnutím zásady volného hodnocení důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech do praxe.

[23] S právě uvedeným souvisela i námitka, že u pozemků parc. č. X, X a X byla využita dokumentace z doby před provedením THM, čímž se snažil doložit nekonzistentní přístup správních orgánů. Stěžovatel nicméně opomněl jednu podstatnou okolnost, že k doplnění uvedených pozemků do katastrální mapy na podkladě dokumentů obsažených v pozemkovém katastru (body určené vektorizací grafických obrazů) došlo v důsledku záznamů podrobného měření změn specifikovaných v bodu [2] tohoto rozsudku ještě před obnovou katastrálního operátu, nikoli na podkladě nyní obnovovaného operátu. Jejich případně nesprávné zaměření

jinak reflektující mapové zobrazení v pozemkovém katastru, následné zobrazení v analogové katastrální mapě a nyní pouze převzetí takto nesprávného zaměření do mapy digitální nemůže být napraveno v nynějším řízení (srovnej podle bodu [18] tohoto rozsudku).

V. Závěr

[24] S ohledem na shora uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[25] O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto ve shodě s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť žalobce ve věci neuspěl a žalovanému ani žalobkyni b) žádné náklady nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soudem nebyla uložena žádná povinnost, v důsledku jejíhož plnění by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu